

Sygn. akt: I C 419/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gorlicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Penar
Protokolant:	st. sekr. sądowy Piotr Kamiński

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Gorlicach

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda T. S. kwotę 20 000 zł. (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.08.2013 r. do dnia zapłaty,

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. Koszty procesu między stronami wzajemnie znosi,

IV. Nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w Ł. do Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Gorlicach) kwotę 700 zł. tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której zwolniony był powód.

SSR Magdalena Penar

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować wyrok,
2. K.. 21 dni,
3. Zwrócić pozwanemu niewykorzystaną zaliczkę w kwocie 111zł. (poz. 411/2015)

Sygn. akt I C 419/15

UZASADNIENIE

Powód T. S. pozwem z dnia 3 sierpnia 2015r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 50 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za śmierć bliskiej osoby. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podał, że na skutek wypadku komunikacyjnego spowodowanego w dniu 3 czerwca 2001r. w M. przez nietrzeźwego K. K. poniosła śmierć jego matka J. S.. Wskazał, że sprawca wypadku został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorlicach z dnia 18 grudnia 2001r., sygn. II K 596/01. Twierdził, że odejście matki było dla niego wielką tragedią, prawdziwą traumą i odcisnęło trwale piętno na jego psychice, gdyż więź emocjonalna łącząca go z matką była bardzo silna i zawsze mógł liczyć na jej pomoc i wsparcie. Podał, iż jego pełnomocnik pismem z dnia 28 marca 2013r. zgłosił pozwanemu roszczenie o zapłatę kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c., zaś decyzją z dnia 4 lipca 2013r. pozwany przyznał na rzecz powoda z tego tytułu kwotę 10 000 zł., w związku z czym w dniu 9 lipca 2013r. wniósł odwołanie od tej decyzji, które nie zostało uwzględnione.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w Ł. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazał, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi łączną kwotę 12 900 zł, w tym 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci matki, uznając iż kwota ta stanowi sumę odpowiednią przy uwzględnieniu rozmiaru cierpienia powoda. Podniósł, iż w chwili śmierci matki powód miał niemal 50 lat, nie zamieszkiwał z nią od wielu lat we wspólnym gospodarstwie domowym, był osobą w pełni ukształtowaną, mającą własną rodzinę, w której znalazł oparcie, a jego aktywność życiowa nie została w sposób istotny osłabiona. Twierdził, iż nie bez znaczenia jest także wiek zmarłej, który winien wpływać na wysokość zadośćuczynienia w sposób obniżający. W ocenie pozwanego dochodzona przez powoda kwota jest wygórowana i nie spełnia przymiotu odpowiedniości. Zakwestionował także zasadność dochodzenia odsetek od dnia określonego w pozwie, wskazując, iż należą się one od chwili wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 czerwca 2001r. w miejscowości M. doszło do wypadku komunikacyjnego. K. K. kierujący w stanie nietrzeźwości samochodem marki F. (...) o nr rej (...), poprzez niedostosowanie prędkości do warunków panujących na drodze, stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na prawe pobocze, na skutek czego potrącił idącą prawidłowo z przeciwnego kierunku pieszą J. S.. Ze względu na doznane obrażenia ciała tj. uraz wielonarządowy, w szczególności przerwanie ciągłości kręgosłupa piersiowego, zmiążdżenie podstawy czaszki oraz rozerwanie serca J. S. poniosła śmierć na miejscu. Sprawca wypadku K. K. został skazany za przestępstwo z art. 177§2 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorlicach z dnia 18 grudnia 2001r. w sprawie IIK 596/01.

/dowód: odpis skrócony aktu zgonu k. 11, wyrok z dnia 18-12-2001r. w sprawie II K 596/01 – k. 13-14, akta szkodowe- płyta CD k. 38/

W dacie zdarzenia sprawca wypadku K. K. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) S.A. w Ł..

/dowód: akta szkodowe – płyta CD k. 38/

J. S., urodzona (...), a zatem licząca w chwili wypadku 77 lat, była matką T. S.. Mieszkała w M. w sąsiedztwie powoda razem ze swoim synem S., który nie ma własnej rodziny (jej pozostałe dzieci mieszkały poza M. i kontaktowały się z nią okazjonalnie). Była osobą bezkonfliktową, skoncentrowaną na rodzinie, lubianą przez otoczenie, pogodną, jej obecność zawsze korzystnie wpływała na atmosferę panującą w rodzinie powoda. Była zdrowa, poza tym, że w okresie 1996-1997 leczona była dermatologicznie w K.. Pobierała emeryturę z ZUS w kwocie 780 zł, zaś po leczeniu w K. także dodatek pielęgnacyjny w kwocie 180 zł z racji I grupy inwalidzkiej.

Kiedy zdarzył się wypadek, powód miał 46 lat (urodził się (...)). Przez 31 lat zamieszkiwał razem z matką w M.. W 1979r. zawarł związek małżeński i rozpoczął budowę domu także w M., w bezpośrednim sąsiedztwie swojego domu rodzinnego. Do nowego domu przeprowadził się w 1986r. Z małżeństwa powód posiada czworo dzieci w wieku 36,34, 32 i 21 lat. Dwaj synowie mieszkają jeszcze w domu rodzinnym, są kawalerami, pracują. Jedna z córek mieszka w K., druga w B.. Powód przepracował zawodowo 20 lat do 1995r. jako mechanik w spółdzielni usług rolniczych. Następnie

z powodu wady wzroku i schorzenia kręgosłupa przeszedł na rentę. Żona powoda jest emerytką. Ojciec powoda zmarł nagle w 1993r.

Powód miał bardzo dobre relacje z matką, widywali się nawet kilka razy w ciągu dnia. Opiekował się matką, która ze wszystkim zwracała się do niego. U powoda J. S. spędzała święta. Żona powoda S. S. (2) nie pracowała zawodowo. Matka powoda pomagała im finansowo – opłacała internat ich córce, dokładała się do wydatków, pomagała w spłacie kredytu. Wspierała powoda także emocjonalnie, udzielając potrzebnej rady i pomocy. J. S. swoje 2-ha gospodarstwo i dom przepisała żonie powoda.

/dowód: odpis skrócony aktu urodzenia k. 12, opinia biegłego psychiatry D. M. k. 53-56, opinia biegłego psychologa J. Z. k. 67-68, zeznania świadka S. S. (2) protokół z 17.12.2015r. 00:11:19-00:32:36, zeznania powoda T. S. protokół z 17.12.2015r. 00:32:36-00:57:23/

Wypadek zdarzył się w niedzielę, kiedy J. S. szła do kościoła. Powód z rodziną wracał z mszy i wraz z żoną byli bezpośrednimi świadkami wypadku. Powód w pierwszej chwili nie rozpoznał, że ofiarą wypadku jest jego matka. Kiedy zorientował się, że przy drodze leży jego matka, płakał. Śmierć J. S. była dla niego trudnym przeżyciem, stał się nerwowy, nie mógł spać, musiał zażywać leki, które zapisywał mu lekarz rodzinny. Nie korzystał ze wsparcia psychologicznego ani psychiatrycznego. Do dzisiaj stara się często odwiedzać grób matki.

/dowód: zeznania świadka S. S. (2) protokół z 17.12.2015r. 00:11:19-00:32:36, zeznania powoda T. S. protokół z 17.12.2015r. 00:32:36-00:57:23/

Powód był silnie związany emocjonalnie ze swoją matką, czuli do siebie wzajemnie miłość, zaufanie, przywiązanie, wspierali się w codziennych problemach.

Jej śmierć wywołała u T. S. zaburzenia adaptacyjne w postaci ostrej reakcji na stres i reakcji żałoby, a po jej ustąpieniu miała wpływ na dalsze funkcjonowanie powoda w życiu osobistym i rodzinnym, głównie poprzez pogorszenie się sytuacji materialnej rodziny. Negatywne odczucia powoda związane ze śmiercią J. S. polegały na rozpacz, napięciu, niepokoju, przygnębieniu, zaburzeniach snu, łaknienia, przeżywaniu bólu, straty, opuszczenia. Śmierć matki spowodowała u powoda w obniżenie nastroju związane z utratą najbliższej osoby, żal, tęsknotę, niepokój, napięcie. Poza okresem kilkunastotygodniowym przeżywania reakcji żałoby, śmierć matki nie wpłynęła na spadek aktywności życiowej powoda.

Ujemne następstwa w postaci reakcji żałoby T. S. odczuwał w stopniu nasilonym przez około miesiąc, a przez następne około pół roku w stopniu mniej nasilonym. Obecnie po upływie 15 lat reakcja ta uległa już prawie całkowitej redukcji.

W związku ze śmiercią matki powód doznał uszczerbku na zdrowiu w postaci początkowej krótkotrwałej ostrej reakcji na stres, a następnie reakcji żałoby, której nasilenie przez pierwszy miesiąc wykraczało poza typową reakcję żałoby.

T. S. nie wymagał terapii psychologicznej ani leczenia psychiatrycznego w związku ze śmiercią matki, stosował dostępne bez recepty leki uspokajające i poprawę samopoczucia odczuł po około miesiącu. Obecny stan psychiczny nie wskazuje na to, aby takiej terapii wymagał w przyszłości. Po ustąpieniu reakcji żałoby cechującej się objawami smutku, żalu, cierpienia, nawrotów dramatycznych obrazów, powód nadal wypełnia swoją rolę w rodzinie. Radzi sobie w swojej trudnej sytuacji materialnej i rodzinnej. Wspomina matkę z żalem, tęsknotą i trwającym poczuciem krzywdy w związku z okolicznościami śmierci.

/dowód: opinia biegłego psychiatry D. M. k. 53-56, opinia biegłego psychologa J. Z. k. 67-68/

W dniu 28 marca 2013r. T. S. skierował do pozwanego roszczenia w związku ze śmiercią J. S. domagając się zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 100 000 zł, a także kwoty 50 000 zł tytułem jednorazowego odszkodowania. Decyzją z dnia 4 lipca 2013r. ubezpieczyciel poinformował powoda o przyznaniu na jego rzecz kwoty 12.900 zł, w tym 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej, 900 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu trumny oraz 2 000 zł

tytułem zwrotu pozostałych kosztów pogrzebu. Pismem z dnia 9 lipca 2013r. powód odwołał się od powyższej decyzji. Pozwany decyzją z dnia 15 sierpnia 2013r. poinformował powoda, że postępowanie likwidacyjne zostało zakończone.

/dowód: pismo z 28-03-2013r. wraz z dowodem doręczenia k. 15-20, decyzja z dnia 04.07.201r. k. 22, pismo z 09.07.2013r. k. 23-24t, decyzja z dnia 15.08.2013r. k. 25/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zawartego w aktach szkodowych, powołanych dokumentach oraz zeznań św. S. S. (2) i powoda T. S.. Opisany w nich został rodzaj więzi łączących powoda ze zmarłą matką, jak też to, w jaki sposób jej śmierć wpłynęła na stan emocjonalny i psychikę powoda. W świetle zebranych dowodów brak podstaw do ich kwestionowania, a ich zbieżność, spójność i szczerść sprawia, że ocenić należy je jako w pełni wiarygodne.

Sąd podzielił w pełni opinię biegłej psychiatry D. M. i opinię biegłego psychologa J. Z., którzy w sposób fachowy i wyczerpujący przedstawili, w jaki sposób śmierć J. S. wpłynęła na stan emocjonalny i psychikę powoda J. D.. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest częściowo uzasadnione.

Zgodnie z art. 822 k.c. w związku z art. 34 ust. 1, art. 35 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z zm.) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem OC.

Skoro wina K. K. spowodowania wypadku, w następstwie którego zmarła J. S. nie budzi wątpliwości, zgodnie z powołanymi przepisami w zw. z art. 436 § 1 k.c., pozwany zobowiązany jest do naprawienia wyrządzonej przez to szkody.

Pomimo, iż wypadek miał miejsce w dniu 3 czerwca 2001r. – a zatem przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c. - roszczenie powoda znajduje uzasadnienie w treści art. 23 k.c. w zw. z art. 448 k.c. (tak SN w orzeczeniach z 22.10.2010 r., III CZP 76/10, B. (...), nr 10, s. 11, z 11.05.2011 r., I CSK 621/10, LEX 848128, z 25.05.2011 r., II CSK 537/10, LEX 846563, z 13.07.2011 r., III CZP 32/11, B. (...), nr 9, s. 12).

Więź emocjonalna łącząca osoby bliskie jest bowiem dobrem osobistym, a zatem doznany na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek może polegać nie tylko na osłabieniu jej aktywności życiowej i motywacji do przezwycięzania trudności, lecz jest także następstwem naruszenia tej relacji między osobą zmarłą a jej najbliższymi. Katalog dóbr osobistych, do którego odwołuje się art. 23 k.c. ma charakter otwarty. Przepis ten wymienia dobra osobiste człowieka pozostające pod ochroną prawa cywilnego w sposób przykładowy, uwzględniając te dobra, które w praktyce mogą być najczęściej przedmiotem naruszeń. Nie budzi jednak wątpliwości, że przedmiot ochrony oparty na podstawie tego przepisu jest znacznie szerszy. Należy uznać, że ochronie podlegają wszelkie dobra osobiste rozumiane jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznaje się za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Nie ulega wątpliwości, że rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa, czy zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 k.c. W konkretnym stanie faktycznym spowodowanie śmierci osoby bliskiej może zatem stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Za taką oceną przemawia dodatkowo art. 446 § 4 k.c., który zezwala obecnie na uzyskanie zadośćuczynienia od osoby odpowiedzialnej za śmierć osoby bliskiej bez potrzeby wykazywania jakichkolwiek dodatkowych przesłanek, poza

wymienionymi w tym przepisie. Można zatem przyjąć, że przepis ten w relacji do art. 448 k.c. poszerzył możliwość uzyskania zadośćuczynienia. Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. nie powinno być natomiast rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 k.c. nie mógł stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Takie stwierdzenie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca - zgodnie z wyborem ustawodawcy - o możliwości zastosowania art. 446 § 4 k.c., rozstrzygałaby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, bez względu na rodzaj tej krzywdy. Prowadziłoby to do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania.

Nie budzi wątpliwości, że zakład ubezpieczeń może być adresatem roszczenia, mającego swe źródło w art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. (tak SN w orzeczeniu z 22.10.2010 r., III CZP 76/10, B. (...), nr 10, s. 11).

Nie można też uznać, iż osoba dochodząca zadośćuczynienia za spowodowanie śmierci osoby najbliższej nie jest osobą poszkodowaną. Ten sam czyn może bowiem wyrządzić szkodę różnym osobom. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, zaś dla osób mu bliskich – naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również więc osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 k.c. może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego (tak SN w orzeczeniu z 13.07.2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012/ 1/10).

Odnosząc te rozważania do stanu faktycznego sprawy stwierdzić należy, iż J. S. należała do kręgu osób najbliższych powoda. Wynikało to nie tylko z istniejącego pomiędzy nimi pokrewieństwa, a także łączącej ich serdecznej więzi emocjonalnej. Jak wskazują poczynione w sprawie ustalenia śmierć matki wpłynęła na stan emocjonalny powoda. Ma to uzasadnienie w pozytywnej więzi łączącej go ze zmarłą. Pojawiły się u niego smutek, żal, tęsknota, poczucie straty. Prowadzi to do wniosku, że wskutek śmierci J. S. nastąpiło naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci więzi rodzinnej oraz prawa do życia w pełnej rodzinie. Stąd zgodnie z art. 448 k.c. przysługuje powodowi roszczenie o zasądzenie odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie o jakim mowa w tym przepisie jest roszczeniem mającym za zadanie kompensację doznanej krzywdy. Roszczenie to nie ma na celu wyrównania straty poniesionej przez członków najbliższej rodziny zmarłego, lecz ma pomóc im dostosować się do nowej rzeczywistości. Ma także na celu złagodzenie cierpienia wywołanego wcześniej, nieodwracalną utratą bliskiej osoby. Trudno jest „wycenić” ból, rozpacz, cierpienie. Niewątpliwie jednak okolicznościami wpływającymi na wysokość tego świadczenia będą między innymi dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią bliskiej osoby, rola jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, stopień w jakim pozostali członkowie rodziny będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy. Kwota zadośćuczynienia musi być rozważana indywidualnie. Musi uwzględniać także rodzaj naruszonego dobra, a ponadto mieć ekonomicznie odczuwalną wartość dla uprawnionego, nie będąc jednocześnie źródłem wzbogacenia (tak SN w wyroku z 14.01.2011 r., I PK 145/10, LEX 794777, z 20.12.2013 r., IV CSK 192/12, LEX 1288712, z 28.08.2013 r., V CSK 361/12, LEX 1391374, z 7.03.2014 r., IV CSK 374/13, LEX 1438653, z 17.04.2015 r., III CSK 173/14, Legalis 1263234, z 20.08.2015 r., II CSK 595/14, Legalis 1337753).

Jako odpowiednią kwotę zadośćuczynienia uznać należało dla powoda kwotę 30 000 zł.

Uwzględnia ona w szczególności to, iż odczuwane przez niego krzywda i żal są bardzo duże. Nie budzi wątpliwości, że krzywda wywołana śmiercią matki, nawet dla człowieka dorosłego, jest jedną z bardziej dotkliwych z uwagi na rodzaj i siłę więzów rodzinnych. Krzywda powoda jest tym bardziej dotkliwa, że śmierć nastąpiła nagle i nieoczekiwanie. Mimo, że powód jest człowiekiem dojrzałym i ma własną rodzinę, więź łącząca go z matką nie uległa spłyceniu i charakteryzowała się znacznym stopniem zażyłości. Było to uzasadnienie tym, że powód i jego matka mieszkali w bezpośrednim sąsiedztwie, na co dzień spotykali się ze sobą, wspierali się wzajemnie, co z pewnością jeszcze bardziej zbliżyło ich do siebie. Matka pełniła zatem ważną rolę w życiu powoda, mimo, że jest on człowiekiem dorosłym. Okoliczności te niewątpliwie spowodowały, że jej śmierć była dla powoda wstrząsem emocjonalnym, w jego życiu

zabrakło ważnej osoby, z którą był silnie związany uczuciowo i emocjonalnie, nie mógł spać, płakał, stał się bardziej nerwowy. Są to uczucia i stany adekwatne do zaistniałej sytuacji, choć powodujące ból i cierpienie. Wskazana wyżej kwota zadośćuczynienia jest także z jednej strony ekonomicznie odczuwalna, a z drugiej strony nie jest nadmierna i nie prowadzi do wzbogacenia powoda, lecz uwzględnia rozmiar doznanej przez niego krzywdy.

Uwzględniając okoliczność, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 10 000 zł, zasądzono na jego rzecz dodatkowo kwotę 30 000 zł.

Wprawdzie powód domagał się tytułem zadośćuczynienia wyższej kwoty niż zasądzona, tym niemniej roszczenie to nie zasługuje na uwzględnienie w świetle przesłanek określonych w art. 448 k.c. Mieć bowiem należy na względzie, że inną rolę pełni matka w życiu dziecka, które jest jeszcze niesamodzielne, a inną w życiu osoby dojrzałej – takiej jak powód. Ponadto w chwili wypadku J. S. miała 77 lat, a zatem mimo swojej aktywności i dobrego zdrowia, naturalnie zbliżała się do końca swojego życia, czego świadomość musiał mieć także powód. Nie znalazły także potwierdzenia w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów twierdzenia powoda, iż proces żałoby po śmierci matki jeszcze się nie zakończył.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt. I i II wyroku na podstawie powołanych przepisów.

Rozstrzygnięcie o odsetkach uzasadnia art. 481 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z zm.). Odsetki zasądzone zostały zgodnie z żądaniem powoda tj. od dnia 19 sierpnia 2013r., skoro powód mógłby domagać się ich nawet od wcześniejszej daty, skoro pismo z dnia 28 marca 2013r. zawierające zgłoszenie szkody ubezpieczyciel otrzymał w dniu 2 kwietnia 2013r.

O kosztach procesu poniesionych przez strony orzeczono jak w pkt. III na podstawie art. 100 k.p.c., znosząc je między stronami, zważywszy na wynik procesu (żądanie zostało uwzględnione w 40 %) oraz wysokość poniesionych przez strony kosztów (powód poniósł w sprawie koszty w wysokości 2 867 zł, w tym: opłata od pozwu 300 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego 150 zł, koszty zastępstwa prawnego 2 400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, zaś pozwany poniósł koszty w wysokości 2 606 zł, w tym: 2 400 zł. koszty zastępstwa prawnego, 17 zł. opłata skarbową od pełnomocnictwa, wykorzystana część zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego 189 zł). O opłacie od pozwu, od uiszczenia której powód był częściowo zwolniony orzeczono jak w pkt. IV na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

SSR Magdalena Penar

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł. stron,
2. zwrócić niewykorzystaną zaliczkę zgodnie z zarządzeniem z 22.11.2016 r.,
3. kal. 14 dni

1.12.2016r